

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

ZÁŘÍ 2023

Rád

Už několik týdnů probíhá nový školní rok. Rozběhlo se náboženství, rozjela se společenství. A tak po prázdninově odlehčeném období, kdy se mnohé nemuselo řešit, jsme si opět zvykli na pořádek, pravidelné vstávání do práce i do školy... Prázdniny a dovolené jsou tak daleko, že už se nám snad ani po nich nestýská.

Pravidla obcházet nebo dodržovat?

Když jsem byl letos v Malajsii, tak jsem si všiml jedné typické vlastnosti místních obyvatel, která spočívá právě ve smyslu pro pořádek, pravidla, řád. Pokud je zde něco nařízeno, tak se to skutečně dodržuje.

U nás jsme zvyklí spíš na opak: když se vyhlásí nějaké pravidlo, my už přemýšlíme, jaká je u toho výjimka nebo hledáme skulinu v zákoně, abychom ho mohli obejít. Ano, je pravda, že litera zabíjí a duch oživuje - přece nežijeme jen pro pravidla, ale pravidla mají pomáhat našemu životu...

Pořádek musí být

V Malajsii je to někdy až absurdní. Někde za vstup do přírodního lesa bez povolení, je možné dostat několikaleté vězení nebo velkou pokutu. Hlídači na nádraží vás donutí čekat, abyste nevstoupili na peron ani o minutu dřív, než kolik je udáno na jízdence, kněz, který nemá mezinárodní potvrzení, že je kněz, není vpuštěn k oltáři, atd. Pořádek musí být – to říkal už Švejk - a je to vidět i na poctivosti místních lidí, kteří nejen vyžadují dodržování řádu, ale také víte, že vás nepodvedou. Nikde jinde na světě jsme se nesetkali s tak slušnými taxikáři, kteří vás za dobrou cenu a bez smlouvání zavezou kam chcete a nezneužijí situace, že je půl druhé v noci a oba dobře víte, že nikdo jiný vás v tu dobu nikam nesveze....

Cesta ke svobodě

A co v našem duchovním životě? Co Desatero? Máme zde pravidla pro život... Zde opravdu nehledejme vytáčky a výjimky, ale spíše se snažme v nich najít cestu ke svobodě od zla a hříchu a cestu k Pánu i k lidem. Kéž se nám to daří nejen tento školní rok....

Spolu s o. Ondřejem Vám všem žehná o. Jan

MANŽELÁKY

Letos v červenci jsem byl už asi posedmé na tzv. Manželských setkáních, která se konala v Blatné na jihu Čech. O co vlastně jde? Proč už posedmé? Co dělá kněz mezi manželi? K čemu je ta akce vlastně dobrá?

Pokusím se odpovědět pěkně popořádku: Jde o týdenní program určený pro mladé i starší manželské páry, které chtějí pracovat na svém vztahu a vzájemně si pomáhat k růstu v lásce a porozumění. Začíná se i končí v sobotu. Je zde zajištěna celodenní strava, hlídání dětí, samostatné bydlení pro každý pár nebo rodinu. Základ programu tvoří dvě přednášky denně a následná práce v malých skupinkách, které vedou zkušené manželé. Tématem jsou např. krize a odpuštění, rozdíly muže a ženy, priority a naplňování potřeb, způsoby komunikace, apod. Denně je zde možnost mše svaté, sportovní aktivity, je možno se zúčastnit tanečního

večera, přímlových modliteb a modlitby za uzdravení, diskuzního večera. Program vrcholí v pátek odpoledne tzv. maturitou, slavnostní bohoslužbou a závěrečným večírkem ve skupinkách.

Nejen já, ale i manželé se účastní vícekrát. Jdou sem klidně podesáté, ale obvykle asi třetinu tvoří nováčci. Letos jeden zkušený pár prohlásil: jsme tu už podvacáté, ale zase jsme objevili něco nového pro náš vztah... Také se zde vytvářejí krásná přátelství a mnozí využívají svých darů a pomáhají s organizací, výzdobou, hudbou /je zde vždy skvělá kapela/, moderováním, vedením skupinek, apod.

Co jsem tam dělal jako kněz? Dokonce jsme tam byli dva kněží. Jeden pomáhal mladým pečovatelům, kteří se starali o malé děti a já jsem zase byl celou dobu k dispozici manželům pro svátost smíření nebo duchovní rozhovor a modlitbu, mši svatou, diskuzi. Jelikož zde bylo asi 50 manželských párů, bylo toho docela dost. Je to pro mne vždy krásné setkání se zajímavými lidmi z celé republiky a velké poučení k pochopení problémů v rodinách i v partnerských vztazích. Podobně jako kněz, je zde během týdne několik dnů k dispozici rodinný terapeut.

Je to moc dobrá akce pro všechny, kteří chtějí něco udělat pro své manželství i celou rodinu. Je to šance k takovému restartu ve vzájemných vztazích i ve svém životě z víry. Nemusí to být jen v době nějaké krize, ale vždy je velmi inspirující a povzbudivé slyšet, že i jiní prožívají podobné problémy a nějak je řeší, nevzdávají to.... Je to dobrá šance i pro děti, aby našly nové dobré kamarády. Většinou muži mají pocit, že oni nic takového nepotřebují, ale každý rok některý z nich přízná – ano, přijel jsem na přemlouvání své manželky, ale stálo to za to a příště přijedu zase.

Nebudu zakrývat, že celý tento článek je taková malá reklama... Dá-li Bůh, příští rok budou další „manželáky“, nezkusíte to taky?

Více zde: <https://manzelskasetkani.cz/>

o. Jan

PODĚL HRANIC

Leckdo se mne ptá, tak kam jsi letos došel? A jak dlouho ještě budeš chodit kolem hranic? Tak snad tímto článkem odpovím všem.

Nejdříve něco k historii: V roce 2004 jsem šel s přáteli 330 km pěšky do Compostely a jak se říká, zjistil jsem, že cesta je cíl.... Tehdy jsem si pomyslel - a co dál? A tak za rok jsem se vydal sám na tři dny, asi 100 km z Náchoda přes Orlické hory na Horu Matky Boží do Králík. A co další rok? Tak jsem to prodloužil do Zlatých hor, a pak do Opavy a Karviné... Nakonec jsem se rozhodl k tomu, že takto postupně zkusím pěšky /zhruba/ kolem hranic obejít celou republiku. Představu jsem měl tak na 20 let. Zatím mám za sebou 18. etapu a asi 1720 km. Letos jsme došli do Horního Vítkova u Frýdlantu. Příští rok bych chtěl zkusit Jizerské hory a Krkonoše a 20. etapu snad – dá-li Bůh - přes Broumov do Náchoda...

Ze začátku jsem chodil sám, s noclehy jsem většinou improvizoval – někdy i v lese na kari-

matce, jindy někde v dělnické ubytovně nebo na faře, či v nějakém penzionu. Párkrát šel se mnou nějaký bohoslovec a Šumavu a Český les se mnou prošel kamarád z Hradce Králové. Když jsem měl úraz, tak v tom roce jsem vynechal – moc bych toho neušel... Ale další rok už nás šlo víc. Obětavý Víta Příbyl z Předhradí, který je ochotný zajet autem do cíle denní etapy a jít ostatním pěšky naproti a pak s námi zpět k autu. Jelikož je nás víc – tři až šest lidí, tak plánuji noclehy na nedalekých farech – vždy se najde někdo známý....

Co je účelem? Prostě obejít republiku. Většinou jdu po české straně, ale někdy jdu zase několik kilometrů z druhé strany. Každý den se snažím o 4 růžence za naši zemi, také žehnám nejenom tomu kraji, kterým procházím, ale i našim sousedům na Slovensku, v Rakousku nebo v Německu... Každý rok mám za ten kraj, kde jsem, mši svatou. Prostě chci „obmodlit“ celou republiku....

A letošní etapa? Bylo nás 5, nejdříve jsme přespali na faře v Děčíně, tedy v místě, kde jsme loni skončili, a odtud jsme se vydali směr Rumburk a poutní místo Filipov. Cesta přes Labské pískovce byla moc krásná a kupodivu loňské požáry nepoznamenaly ten kraj až tak, jak jsem čekal... Je ale fakt, že je zde spousta uschlých stromů, které si asi dlouho koledovaly o podobnou pohromu. Počasí nám přálo, sluníčko svítilo po celé čtyři dny, ale často jsme šli i lesem v příjemném stínu.... Z Filipova jsme to „řízli“ přes Německo a s výhledem na Čechy a časem i na vzdálený Ještěd přešli až k městu Zittau a k jezeru, kde bylo možná víc Čechů a Poláků, než místních Němců. Po krásném vykoupaní v čisté vodě jsme se dostali k tzv. Trojmezí, kde se dotýkají hranice Německa, Polska a naší republiky. Poslední den jsme prošli Hrádek nad Nisou a kolem hradu Grabštejn až do kopců mezi Lužickými a Jizerskými horami. Celkem to letos za 4 dny dalo 99,5 km... Tak ta stovka možná za rok....:-)

Je zajímavé, že mé nohy po návratu nijak nebolely, naopak, fungovaly lépe než předtím, asi je musím víc trénovat:-)

o. Jan

80 let života a 50 let kněžství si v červnu připomněl a děkovnou bohoslužbou, konanou 8. července v kostele Panny Marie Sedmibolestné v Přehradí, oslavil rychmburský rodák, papežský prelát Josef Socha, bývalý generální vikář královéhradecké diecéze, který při této příležitosti zavzpomínal na svůj život.

Narodil jsem se do rodiny ševce, maminka byla nejprve v domácnosti a potom pracovala v zemědělství. Vyrůstal jsem se

třemi sourozenci. Kostel, a v něm barokní varhany, u nichž jsem vyrůstal, byl po domově další velkou oporou mého života, formoval mimo duchovního života i můj vztah k hudbě. V devíti letech jsem začal hrát na housle a rostla moje touha být muzikantem. I díky rodičům, kteří rozpoznali můj talent, jsem vystudoval obor housle na konzervatoři v Kroměříži a tři roky působil v Moravské filharmonii Olomouc. Nakonec zvítězila touha být knězem, Bůh někdy dá člověku dary, aby je obětoval. Měl jsem a mám hudbu rád a na svět umění jsem nezanevřel, ale kněžská služba mě naplňuje více. Mým prvním kaplanským místem byla Kutná Hora, kde jsem začal naplňovat to, pro co jsem se rozhodl poté, co jsem opustil dráhu profesionálního muzikanta. Mým prvním kněžským místem byla Grunta nedaleko Kutné Hory, zdejší kostel si postavili místní věřící a jeho významným světským patronem byl, pro mě příznačně, slavný houslový virtuos Jan Kubelík. Následovaly Zruč nad Sázavou, Kácov a Zbraslavice. V roce 1985 jsem přešel do Hradce Králové jako rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Velkém náměstí. Za čtyři roky nato se vrátil z trmického vyhnanství biskup Karel Otčenášek a začala éra velkého budování. V roce 1998 byl jmenován biskupem Dominik Duka a vybral si mě za generálního vikáře. Touto službou mě po svém jmenování pověřil i biskup Jan Vokál. Vše co mi Pán Bůh ještě dopřeje, nechávám na jeho prozřetelnosti a lásce.

V. Příbyl

OPRAVA STŘECHY FARY JE HOTOVA

Po dvou letech, třech etapách a poměrně náročných přípravách, je oprava střechy hotová! Původní rozpočet byl ve výši zhruba 5 mil. Kč. Díky brigádám, sponzorskému řezivu, sponzorské nákladní dopravě, včasnému nákupu krytiny a dalším úsporám, se celou generální opravu podařilo zrealizovat za cca 3,5 mil. Kč.

Díky finanční podpoře města Skuteč, Pardubického kraje, biskupství a hlavně díky vaší štědrosti, jsme opravy finančně zvládli bez půjčky. Ve sbírce nadále pokračujeme, abychom mohli pokračovat v dalších plánovaných opravách fary. Číslo speciálního účtu na opravu fary je 4295878379 /0800 a najdete jej také na stránkách farnosti.

Díky všem za pomoc a podporu! Věřím, že máme společnou radost z nové střechy a že společně zvládneme i další opravy.

J. Bárta - koordinátor oprav

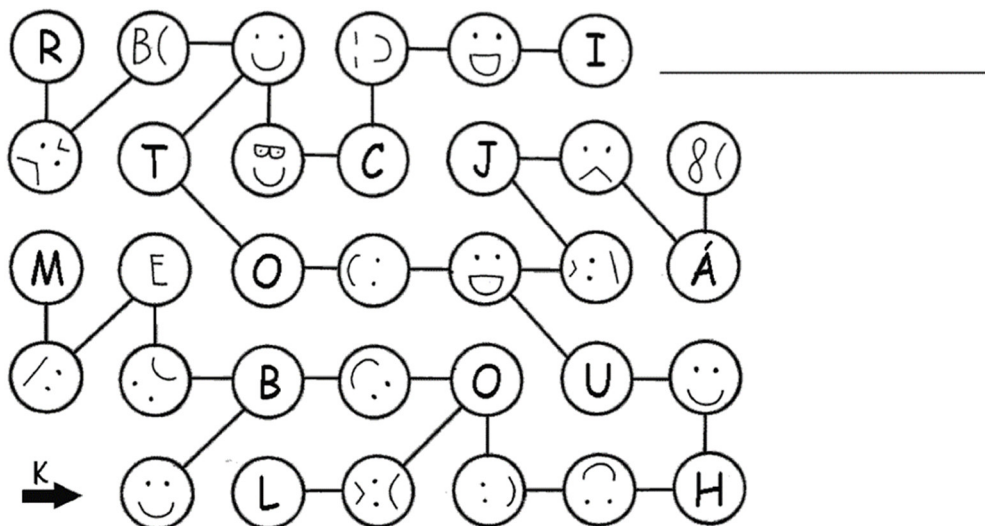
DĚTSKÉ OKÉNKO

Milé děti,
abychom nezapomínali na naše strážné anděly, přinášíme Vám malý kvíz k tomu, abychom si připomněli, co je jejich úkolem.

E. Bártová

Projdí bludiště po veselých smajlících a cestou posbírej správná písmenka do tajenky. V tajence se dozvíš, co je důležitým úkolem našeho anděla strážného. Ochraňuje nás na cestě ...

ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

Co Vám říká svátek sv. Václava?

- připomene mi to dvacetikorunu, je tam sv. Václav (10letý chlapec)
- velký svátek – je to patron české země (12letý chlapec)
- svátek panovníka a světce, který byl pro pravdu zavražděn
- státnost – spojení státnosti s vírou
- má Václav svátek
- byl zapíchnutý v Boleslavi

Víte něco o sv. Ludmíle?

- byla zavražděna dvěma vrahy, které posla-la Václavova maminka
- byla uškrcena vlastní šálou
- nevím
- babička sv. Václava
- babička sv. Václava
- nevím
- tchýně má svátek
- babička sv. Václava

A. Kozderková

FARNÍ TÁBOR 2023

Letošní farní tábor pro nás začal 23. července. V Liberku nám to nevyšlo, proto jsme zůstali v Rané na faře, i přesto jsme si to užili. Tématem byla Cesta kolem světa, všichni měli svůj cestovní pas. Každý den jsme navštívili jednu zemi, plnili úkoly a sbírali peníze. Naučili jsme se pár slovíček z jejich jazyka, dozvěděli se, co je pro ně typické a ochutnali tradiční jídla. V Itálii to byly špagety, v USA hamburger, v Japonsku rýže, v Indii tortilla a ve Finsku masové koule. V úterý jsme se společně vypravili na pěší výlet do Předhradí na hrad Rychmburk, kde jsme si prohlédli vnitřek hradu. Cestu zvládli i nejmladší táborníci, odměnou pro všechny byla zmrzlina a odvoz zpátky. Nejlepší zážitek z tábora pro mě byl den, kdy nás "starší" vzal o. Ondřej na natírání prolézaček v Liberku. Sice jsme se pořádně ušpinili, ale všichni jsme si to moc užili. A příští rok na táboře zase všichni ahoj!

L. Zdražilová

ÚKLIDOVÁ AKCE UKLIDME SKUTEČ

Letos u nás ve Skutči proběhl již 12. ročník úklidové akce Uklidme Skuteč. Akci vymyslela iniciativa Uklidme Česko a koná se po celé republice. Dobrovolníci se sejdou na předem určeném místě, rozdají si potřebný materiál (pytle, rukavice), rozdělí si trasy a vydají se po svých městech či vesnicích sbírat odpadky. Občas nalézají spoustu kuriozit, jako třeba nafukovací bazénky pro děti, pneumatiky či televize (to hovořím z vlastní zkušenosti, vážně jsme jednu našli). U nás ve Skutči pořádám za naše skautské středisko akci já a to už třetím rokem. Úklid ve své obci tedy může pořádat naprosto každý, i když s tím nemá předchozí zkušenosti. Není na tom nic těžkého, jelikož vám se vším pomohou na stránkách www.uklidmecsko.cz. Zde také najdete víc informací ohledně celé akce a jak třeba zaregistrovat váš úklid.

K. Beránková

FARNÍ POUŤ DO KOSTELNÍHO VYDŘÍ, SLAVONIC A TELČE

V sobotu 9. 9. 2023 v 7 hodin jsme odjžděli autobusem z náměstí ve Skutči. Na Předhradí nastoupili další účastníci, takže nás celkem jelo asi 35 lidí. Následně cesta pokračovala směrem na Žďár nad Sázavou a Jihlavu do Kostelního Vydrří, které bylo naší první zastávkou. Počasí bylo krásné letní po celý den, klimatizace v autobusu funguje, venku

občas zafoukalo, takže se to dalo zvládnout ☺.

Kostelní Vydrří je malá vesnice nedaleko od Dačic (a vlastně všechny naše dnešní cíle putování se nacházejí na jih od Jihlavy). Samotné poutní místo s klášteřem stojí nad vesnicí. Kostel je zasvěcený Panně Marii Karmelské a v klášteře je kromě komunity karmelitánů i firemní prodejna Karmelitánského nakladatelství. V kostele nám jeden z místních řeholníků povyprávěl o historii zdejšího místa. Kostel je z 18. století, dříve tu stávala pouze kaple se zázračným obrazem. Se mší sv. jsme museli „spěchat“, protože hned po nás se zde konala svatba. Po bohoslužbě jsme se téměř všichni přemístili do obchodu, kde jsme vytvořili dav, jako při předvánoční nákupní horečce a jali jsme se nakupovat knihy a upomínkové předměty ☺.

Následně naše cesta pokračovala do Slavonic, respektive kousek za Slavonice, když jsme ve Slavonicích přibrali do autobusu našeho dočasného průvodce. A vypravili jsme se v rámci „družby“ ☺ ke kostelu Božího Těla, který má stejné zasvěcení jako náš skutečný dolní kostel. Slavonický kostel Božího Těla je nelogicky postaven za obcí na samotě a podle pověsti za to mohou zloději, kteří na konci 13. století vykradli kostel v městečku a zde pohodili Nejsvětější svátost, která na tomto místě byla opakovaně nalezena, i když se ji několikrát snažili vrátit do farního kostela. Nakonec to místní vzdali a vzali jako znamení a postavili zde kapli, ze které postupně vyrostl kostel. Návštěva tohoto kostela nám vyšla přímo na poledne, takže jsme se tady všichni společně pomodlili Anděl Páně.

Ve Slavonicích jsme ještě s našim dočasným průvodcem navštívili farní kostel Nanebevzetí Panny Marie (taky jako u nás, náš je ale hezčí) ☺. S kostelem sousedí městská věž, kam bylo možno vystoupat na vyhlídku. Dostali jsme rozchod, který každý využil podle svého („naše“ skupinka zvládla letmou procházku po náměstí s obdivováním historických fasád domů, nákup dalších upomínkových předmětů v infocentru, koupit obvaz na bolavý kotník v samoobsluze,

konzumaci řízků z vlastních zásob a pořízení zmrzliny – takže „mise splněna“) ☺.

Posledním bodem programu byla návštěva Telče. Zde jsme absolvovali společnou prohlídku zámku, zámecké papuče na leštění podlah jsme nedostali, naopak zde byl pokyn chodit pouze po kobercích. Některé sály a místnosti mají nádherně zdobené vyřezávané a malované stropy a klenby, v jednom sálu je podlaha z umělého mramoru, který vydržel snad několik století nepoškozený a opravován byl až v současnosti, v době covidu. Opět jsme dostali rozhod, opět „naše“ skupinka obešla náměstí s rychlou prohlídkou historických fasád a štítů domů, opět s nákupem dalších upomínkových předmětů a zmrzliny, vynechali jsme řízky (zbyly do autobusu na zpáteční cestu) a obvaz (další nebyl potřeba) a chvíli jsme obdivovali mladého klavíristu hrajícího na náměstí na nějaké akci, a pak jsme potkali klavír v průjezdu u infocentra, takže někteří z nás si potřebovali vyzkoušet svůj hudební um. Proto jsme se o několik minut opozdili k autobusu a už jsme byli sháněni, kde vezíme ☺.

Zpáteční cesta proběhla bez problémů, pomodlili jsme se ještě společně v autobuse růženec a už jsme se všichni těšili domů. Do Skutče na náměstí jsme přijeli asi v 19:30 hodin.

Zbývá poděkovat: Pánu Bohu, P. Janu Linhartovi, panu řidiči a vám všem účastníkům zájezdu za společenství ☺.

Jitka Burešová

ROZHOVOR S MGR. MICHAELOU BOHATOU

Můžeš nám o sobě něco říci?

Jmenuji se Michaela Bohatá a je mi 46 let. V současné době bydlím s manželem a třemi dětmi ve Skutči, v domě po mých prarodičích. Pocházím ale z nedaleké vesničky zvané Cejřov, kde jsem vyrůstala a kde mě spolu s mojí o rok mladší sestrou Martinou vychovávali rodiče Václava a Jaromír Horákoví. Na základní školu jsem chodila do Prosetína, poté jsem si vybrala gymnázium v Chrudimi a pedagogickou fakultu jsem vystudovala na Univerzitě Hradec Králové.

Jaká byla tvoje cesta k učitelství? Dětský sen?

Popravdě jsem vlastně dlouho netušila, kterým směrem se chci ubírat, možná právě proto jsem si rozhodování o své budoucnosti ještě prodloužila čtyři roky gymnázia. Nakonec jsem se rozhodla. Buď to budou děti, nebo zvířata. Ale udělat ten poslední krok bylo těžké. Přesně si vybavuji, jak jsem ještě poslední den před termínem odeslání, držela v jedné ruce přihlášku na veterinu a v té druhé přihlášku na pedág. Nakonec vyhrály děti. Řekla bych, že možná spíš proto, že jsem věděla, že pozdější hledání práce bude asi jednodušší, protože základní škola je zkrátka v každé vesnici. Takže za tím nebyly žádné velké ideály, důvody pro volbu povolání ryze prozaické. I když na svoji obhajobu musím říct, že už na základní škole

Letošní dovolená. Na obrázku s dcerou
Sárou na hoře Radhošť, Beskydy.

jsem dělala rádkyni ve skautské dívčí družině a vedla skupinky menších dětí. Nějaké předpoklady pro pedagogickou činnost už tam tedy byly.

Jaké máš ty sama vzpomínky na „své“ školy? Jaký jsi byla student?

Asi jako každý druhý. Školu jsem zvládala poměrně jednoduše. Na základce mi hodně věcí šlo lehce, na spoustu předmětů jsem se vlastně ani nemusela moc připravovat, protože jsem si je pamatovala z hodin (za což vděčím zejména pedagogům, kteří dokázali hodiny vést tak, že jsem všechno zvládla pobrat bez problémů). Bavila mě spousta předmětů jak humanitních, tak přírodovědných. Nevadila mi ani matematika ani jazyky. Jako všechny děti jsem měla ráda tělocvik. Ráda jsem zpívala i kreslila. Pravda je, že rodiče se mě i přes určité nedostatky osmdesátých let snažili vzdělávat a rozvíjet jak jen to šlo.

Gymnázium jsem prošla bez problémů, ale nevím, jestli bych si ho vybrala znovu. Myslím, že množství učiva, ale zejména způsob, jakým nám bylo podáváno, mě a spoustu mých spolužáků spíše odrazovalo.

Vysoká škola pak už byla spíše taková legrace. Když člověk studuje to, co ho baví, tak se to vždy odrazí na jeho studijních výsledcích. A já jsem si vybrala češtinu a historii. Zejména historie se dala studovat i trochu experimentálně. Pod vedením pana docenta Tichého jsme si mohli například zkusit vybudovat pravěké stavby. Na čas strávený ve Věstarech (archeoskanzen) a nejruznějších archeologických výzkumech moc ráda vzpomínám.

Koho a jaké předměty učíš?

Vystudovala jsem učitelství - český jazyk a dějepis pro 2. stupeň základních škol, a tak učím oba tyto předměty v šestých až devátých ročnících.

Moje první působiště bylo v Hlinsku, kde jsem učila jeden rok na „Resslovce“, od té doby už jsem 22 let zaměstnána jako učitelka na ZŠ Smetanova Skuteč.

Změnila bys povolání? Byly krize?

I když to zní jako klišé, mám velké štěstí, že moje povolání je mým koníčkem. Baví mě práce s dětmi, a to dokonce i s těmi, kterým ostatní trošku hanlivě říkají „pubertáci“. Oni to totiž už žádné děti vlastně nejsou. Cítí se dospělí, i když ta dospělácká kůže je jim ještě velká. Tu dětskou už ale skoro svlékli. A tak učitel nemůže být jen pedagog, ale velkou měrou taky psycholog. Vždyť všechny ty znalosti a vědomosti můžeme pobrat, jen pokud opravdu sami chceme, jen pokud jsme získávání poznatků a učiva nakloněni a naše mysl je otevřená. A vytvořit takovéto podmínky není pro učitele leckdy vůbec jednoduché. A když už si myslíte, že je všechno na dobré cestě a že se vám skoro daří, tak přijde ...třeba covid. Tady bych učitelské povolání změnila ihned a šla třeba....kácet stromy. Učení on-line bych už opravdu zažít nechtěla. Víím sice, že každé povolání má svoje veselá a stinná stránka, ale umíte si představit, jak nutíte učit se vyjmenovaná slova někoho, kdo právě před pěti minutami vstal, ale raději by ještě spal, komu už zase nefunguje mikrofon a komu padá připojení. Znáte tu o házení hračku na stěnu, ne? Tahle doba byla těžká pro všechny, nezáviděla jsem zdravotníkům a moc

před nimi smekám, ale ani jako učitel už bych toto období nechtěla vrátit. Myslím, že po něm zbyla spousta frustrovaných a vyhořených. Na obou stranách.

Jaký povahový typ školáka je ti bližší?

Mám ráda všechny děti, kterým svítí oči a blýskají v nich takové ty veselé plamínky. Ty, které jsou chtivé poznání, ty, které se nebojí zeptat a nevdají jim, že se spletou a možná i ztrapní. Ty, které nemusí mít samé jedničky, ale nové informace nasávají jako vyprahlá zem dešť, třídí je, vyhodnocují, pracují s nimi a pak je použijí. Ty, které jsou veselé, vtipné, slušně drzé a je s nimi legrace. Baví mě ta interakce mezi světem dětí a dospělých. Vždyť to samé, co dávám já jim, mně ony vrací. Tu chuť do života, touhu být nejlepší a neotřelou jistotu, že ten svět je tady pro ně. To, co člověk cestou životem ztrácí, ony mají ještě v obrovské míře, a tak vás tou bezstarostností trochu dobíjejí. A když vidím v šesté třídě kupu děcek a za čtyři roky, v devátém ročníku, posíláte do světa mladého muže či mladou slečnu, je to moc hezký pocit, že jste byli svědky toho, jak se formoval další lidský život, a že jste tomu možná i trochu pomohli.

Prý občas přivedeš děti do kostela, byla jsi sama k víře vychovávána?

Do kostela chodím s dětmi moc ráda. Tyto návštěvy se mi hodí jak do hodin literatury, tak i dějepisu. Snažím se o to, aby „skutečské“ děti poznaly památky a stavby ve Skutči, když už se v rámci školy dostanou třeba až do Chorvatska či do Velké Británie. Když se ptám, kdo už ve skutečském kostele někdy byl, hlásí se mi většinou pár dětí ze třídy. A to si myslím, že je velká škoda. Nemusí být přece věřící, aby si mohli kostel prohlédnout. A na druhou stranu jsou dějiny našeho středoevropského prostoru tak moc spojené s křesťanstvím, že by byla skoro ostuda nějaký kostel rámci hodin dějepisu vůbec nenavštívit.

Já sama mám kostely moc ráda. Jsou to ostrovy klidu, ticha a pokory. Když do nich vstoupíte, přivítá vás směsice studeného vzduchu smíchaného s plísni či zatuchlinou (a prosím Pána Boha, aby to nikdy nebylo jinak) a pohltí vás vůně kadidla. Jsem šťastná, že ze svého pracoviště vidím na „Špitálek“ – kouzelný a tajemný zároven. a kostel Nanebevzetí Panny Marie? Ten nejkrásnější kostel na světě. Byla jsem tu křtěná, 17. května 2003 jsme si tu s manželem řekli, že bychom spolu rádi ve zdraví zestarali, a ráda bych, aby se v něm moji blízcí se mnou jednou rozloučili.

Jestli máš nějaký volný čas, jak ho nejlépe prožiješ?

Premýšlím, co je to vlastně volný čas. Většinou slyším, že si lidé stěžují, že žádný volný čas nemají. Ale co to je volný čas? Volno, ale na co? A když si volný čas naplním, je ještě vůbec volný? Já sama mám pocit, že v čase svého života nemám žádné prostoje, žádné volno, že se pořád něco děje. Ať už je to práce, rodina, zahrada, koníčky, dovolená, rodiče, kamarádi. Že se v životě stále něčím zaměstnávám. A naučila jsem se, že mě to baví, i když to není žádná zábava. A tak mě baví mýt nádoby a sekat trávu na zahradě a dělat dřevo na zimu, ale třeba i chodit po horách a bavit se s přáteli, zpívat a hrát a radovat se v dobré společnosti.

Co tě v poslední době potěšilo nebo rozesmálo?

Ráda se směju a rozesmává mě denně hodně věcí, ale zaručená jsou zvířata. To, jak legračně vypadají moji dva indiští běžci, když si běží večer pro krmení, je zkrátka k nezaplacení.

Děkujeme za rozhovor a přejeme vše dobré v životě, a ještě plno hezkých let při doprovázení mnohých našich dětí (i vnuků a vnuček) téměř k dospělosti.

R. Spilková

SKUTEČSKÝ FARNÍ DEN

Pro letošní rok byl farní den naplánován na neděli 13. 8., týden před posvícením. Aby se nás mohlo sejít co nejvíc a mohli jsme pobýt spolu na farní zahradě, je potřeba pěkné počasí, a to nám přálo, bylo krásně. Po mši svaté byli všichni pozváni na zahradu, kde již bylo vše přichystáno. Pod stanovými přístřešky stály stoly s lavicemi, na stolech květinová výzdoba, jak o pravé hostině. Je skvělé, že máme šikovné ženy i muže, kteří připravili příjemné posezení a hlavně občerstvení. K obědu bylo výtečné uzené se šťouchanými brambory a zeleninovým salátem, všeho dost, možnost i přidání. O sladké i slané zákusky se postaral každý, kdo mohl přispět trochou do mlýna, jedny řezy byly dovezeny až z Pardubic od našich bývalých farníků. Víno, pivo i limonáda, vše teklo proudem. Mládež obsluhovala a zhostila se toho na výbornou. Moc jsem se rozezpala o občerstvení – to jsem celá já.

Hlavním bodem programu byla beseda s panem Mgr. Vojtěchem Homolkou, který se stará o Adopci na dálku. Přiblížil nám život v Indii, kterou několikrát navštívil. Poukázal na odlišnosti jejich života od našeho. Největší problém je jejich chudoba. Hlavní pomocí není jednorázové finanční obdarování, ale vzdělání dětí, tomu slouží „Adopce na dálku“. Vysvětlil, kolik peněz je potřeba, aby se dítě mohlo vzdělávat. Dále odpovídal na dotazy. Po ukončení besedy a poděkování hostu začali hrát naši hudebníci a zpěváci, kdo chtěl, mohl se přidat a dále už byla volná zábava. Nemám jmenovat, ale asi si domyslíte, kdo tento krásný den se vším dobrým nachystal. A tak díky všem organizátorům, v čele s naším o. Janem. Těšíme se zase za rok.

I. Dvořáková

MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

23.9. - 18:00 poutní mše sv. - Lažany

24.9. - Tichá sbírka

- 8:00 poutní mše sv. v Štěpánově

- 17:00-18:00 - možnost sv. smíření na faře ve Skutči

1.10. - 8:00 dětská mše sv. - Skuteč

- 9:30 posv. mše sv. v Předhradí

- 11:00 posv. mše sv. v Radčicích

4.10. - 18:00 prezentace Malajsie v Předhradí

- 8.10. - 8:00 posv. mše sv. Prosetín
 19.10 - 18:00 v Muzeu Skuteč - prezentace Malajsie
 22.10. - sbírka na PMD – ve Skutči a Předhradí - misijní jarmark
 29.10. - 11:00 posv. mše sv. v Hluboké
 29.10. - v Předhradí před a po mši sv. a ve Skutči od 16:00-18:00 svátost smíření – Tichá sbírka
 1.11. - 16:00 mše sv. Předhradí + pobožnost
 - 17:30 mše sv. ve Skutči
 2.11. - 8:00 mše sv. s gymnáziem ve Skutči
 - 16:00 mše sv. Předhradí
 - 17:30 mše sv. ve Skutči + pobožnost s průvodem
 5.11. - 8:00 – dětská mše sv. ve Skutči
 - 9:30 – dětská mše sv. v Předhradí
 - 14:00 posv. mše sv. - Janovičky
 - II. sbírka na pojištění
 13.11. - 17:00 v KC Raná - prezentace Malajsie
 19.11. - sbírka na katol. média
 26.11. - Tichá sbírka
 - 17:00-18:00 - možnost sv. smíření na faře ve Skutči
 2.12. - Spol. zahájení adventu na náměstí ve Skutči
 3.12. - 8:00 a 9:30 - dětská mše sv. v Skutči i Předhradí + Mikuláš
 9.12. - 6:30 dětská rorátní mše sv. při svíčkách ve Skutči /farní kostel/ + snídaně na faře
 10.12. – II. sbírka na bohoslovce,
 16.12. – 9:00 adventní duch. obnova na gymn. Skuteč s P. VI. Kadlecem OMI /Plasy u Plzně/
 17.12. - 18:00 večerní mše sv. při svíčkách ve farním kostele ve Skutči
 22.12. - 8:00 mše sv. s gymnáziem ve Skutči při svíčkách
 23.12. - Živý betlém Skuteč

Studentská mše sv. ve Skutči je v době vyučování každý čtvrtek v 7:00.

Od 1. 11. budou všechny mše sv. ve Skutči ve farním kostele – na jaře budou opět středeční a nedělní mše sv. večer v kostele Božího Těla.

V zimním období budou mše sv. ve středu v Hluboké 18:00, v Předhradí ve čt. v 16:00, na 1. pátek v 16:00, na Štěpánově 2. sobotu v 16:00 a v Lažanech nebudou.

Adventní zpovídání – 10. a 17. 12. před a po mši sv. v Předhradí, 17. 12. od 15:00 do 18:00 na faře ve Skutči.

změna programu vyhrazena :-)

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Skuteč: 1143388369/0800

Účet pro příspěvky na opravu fary ve Skutči: 4295878379/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Předhradí: 1144532369/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Raná: 1143545379/0800

Vydáno 24. září 2023 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, Internet: www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz